Rok IV

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 7. Warszawa, dnia 15 lipca 1935 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

64.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1935 r.

o ulgach dla dłużników Skarbu Państwa i instytucyj prawa publicznego z tytułu należności prywatno-prawnych, mających charakter długów rolniczych.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego dotyczą należności prywatno-prawnych Skarbu Państwa i instytucyj prawa publicznego, mających charakter długów rolniczych, powstałych przed dniem 1 lipca 1932 r., o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej (§ 4).

§ 2. Ustalanie, czy dług jest rolniczy oraz czy powstał przed dniem 1 lipca 1932 r., należy do właściwego ministra lub wskazanego przez niego urzędu. Przy ustalaniu rolniczego charakteru długu stosuje się przepisy art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841).

§ 3. (1) Ulgi w spłacie należności, objętych rozporządzeniem niniejszem, mogą polegać na:

1) ustalaniu terminu lub terminów spłat długu, także z rozłożeniem na raty,

2) obniżaniu lub skreślaniu odsetek,

3) umarzaniu w części albo w całości sum dłużnych, lub też wszelkich należności ubocznych, jak oprocentowania, dodatków administracyjnych i t. p.,

4) przyznawaniu bonifikaty w przypadku przedterminowej spłaty oraz przyjmowaniu zapłaty należności papierami wartościowemi po kursie, ustalonym przez Ministra Skarbu,

5) ustępowaniu przy należnościach hipotecznie zabezpieczonych miejsca hipotecznego lub też wyrażaniu zgody na konwersję długów na kredyt długoterminowy w listach zastawnych na warunkach, ustanowionych dla wierzycieli, niewymienionych w art. 6, przepisami art. 18—35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841).

(2) Ulgi, wymienione w ust. (1), odnosić się będą do należności, obliczonych według stanu zadłużenia, obejmującego sumy dłużne, zaległe odsetki, koszty i inne należności na dzień, wskazany w zarządzeniach właściwych ministrów, jednakże nie

wcześniejszy niż 1 listopada 1934 r. i nie późniejszy niż 1 czerwca 1935 r.

§ 4. (1) Stosowanie ulg, przewidzianych w § 3, należy do właściwych ministrów, którzy decydować będą według swobodnego uznania, w szczególności do:

1) Ministra Skarbu w stosunku do:

a) dłużników z tytułu znajdujących się w kompetencji Ministra Skarbu należności, przejętych po b. państwach zaborczych na podstawie traktatów pokoju, bądź też z tytułu pozbycia majątków, przejętych w związku z wykonaniem przez Polskę tych traktatów, jak również z tytułu pożyczek i zapomóg, udzielonych na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych i klęsk żywiołowych, z tytułu pożyczek inwalidzkich, należności Funduszu Gwarancyjnego za straty na nawozach sztucznych w r. 1931/32, pożyczek udzielanych na cele gospodarcze, administrowanych przez Państwowy Bank Rolny,

b) nabywców objektów likwidacyjnych, zbytych na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 602), którzy stali się dłużnikami z tytułu rent zaległych za czas przed przejęciem tych objektów przez Skarb Państwa;

2) Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w stosunku do:

a) dłużników Administracji Lasów Państwowych, przyczem co do należności z tytułu czynszów dzierżawnych, chociażby one powstały po dniu 1 lipca 1932 r.,

b) dłużników z tytułu pożyczek, udzielonych na popieranie wytwórczości zwierzęcej i roślinnej,

c) dłużników z tytułu pożyczek rentowych, udzielonych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1905 r. o tworzeniu włości rentowych (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40, str. 117);

3) Ministra Opieki Społecznej w zakresie wierzytelności instytucyj ubezpieczeń społecznych;

4) Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie wierzytelności związków samorządu terytorjalnego.

(2) W zakresie stosowania ulg właściwi ministrowie działają w porozumieniu z Ministrem Skarbu. W sprawach, objętych ust. (1) pkt. 1) lit. b), Minister Skarbu działa w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

(Dz. U. R. P. z 8.VI.35 r. Nr. 41, poz. 278).

65.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zasadach i warunkach przejęcia na rzecz Skarbu Państwa na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej niektórych wierzytelności Państwowego Banku Rolnego oraz o umorzeniu i warunkach spłaty tych wierzytelności.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucyj w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842) zarządza się co następuje:

§ 1. Przejęciu na rzecz Skarbu Państwa na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej mogą podlegać w trybie przewidzianym w art. 7 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) następujące wierzytelności Państwowego Banku Rolnego według stanu na dzień 31 grudnia 1934 r. (bez doliczania oprocentowania za zwłokę i odroczenie) wraz z przysługującem im zabezpieczeniem:

1) wierzytelności z tytułu pożyczek, udzielonych z lokat skarbowych w Państwowym Banku Rolnym lub z tytułu pożyczek, które zostaną zaliczone na rachunek tych lokat na podstawie promes, wydanych przez Państwowy Bank Rolny do dnia 1 maja 1935 r. na łączną sumę do wysokości 16.500.000 zł.;

2) wierzytelności wymienione w art. 7 ust. (1) pkt. 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) na łączną sumę do wysokości 7.000.000 zł.

§ 2. (1) Należności z tytułu przejętych na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej wierzytelności, wymienionych w § 1 pkt. 1), umarza się w połowie.

(2) Należności z tytułu przejętych na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej wierzytelności, wymienionych w § 1 pkt. 2), umarza się w połowie, jeżeli pożyczki w listach zastawnych wypłacone zostały przed dniem 1 lipca 1932 r.

§ 3. Warunki spłaty, ustalone w art. 8 ust. (1) pkt. 1), 2),

3) i 4) i ust. (2)—(5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842) stosuje się do należności, wymienionych w § 1.

§ 4. Początek nowego okresu spłaty należności, przejętych na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, ustala się na dzień 1 lipca 1935 r. Upoważnia się Państwowy Bank Rolny do ustalenia początku okresu spłaty dla niektórych kategoryj dłużników na dzień 1 stycznia 1936 r.

§ 5. Poczynając od dnia 1 stycznia 1935 r. do początku nowego okresu spłaty dłużnicy winni uiszczać w terminach 1 kwietnia i 1 października oprocentowanie w wysokości 3% w stosunku rocznym.

§ 6. Wpłaty dokonane do Państwowego Banku Rolnego przez dłużników po dniu 31 grudnia 1934 r. wpływają na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski.

(Dz. U. R. P. z 13.VI.35 z Nr. 42 poz. 282).

66.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 4 czerwca 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1934 r. o rozszerzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 1 w wierszu 6 i 7 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1934 r .o rozszerzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 484) wyrazy „od 16 października do 31 maja“ zastępuje się wyrazami „od 1 października do 31 maja i od 16 lipca do 15 sierpnia“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 19.VI.35 r. Nr. 43, poz. 289)

67.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 6 czerwca 1935 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za scalenie gruntów i znoszenie służebności oraz za odrysy dowodów pomiarowych.

Na podstawie art. 15 ust. (2) i art. 17 ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 364) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Wysokość i zasady wymiaru.

Oddział 1.

Scalenie gruntów

§ 1. (1) Za wykonanie scalenia gruntów pobiera się następujące opłaty w stosunku do 1 ha gruntów:

1) na obszarze województwa kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, warszawskiego, zachodniej części województwa białostockiego (powiaty: augustowski, łomżyński, ostrołęcki, ostrowski, suwalski, szczuczyński i wysokomazowiecki), południowej części województwa wołyńskiego (powiaty: dubieński, horochowski, krzemieniecki, rówieński, włodzimierski, zdołbunowski oraz część powiatu łuckiego, położona na południe od linji kolejowej Kowel — Równe) — z pomiarem starego stanu posiadania 23 zł, bez tego pomiaru — 17 zł.;

2) na obszarze województwa nowogródzkiego, poleskiego, wschodniej części województwa białostockiego (powiaty: białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski), południowo-zachodniej części województwa wileńskiego (powiaty: mołodecki, oszmiański, święciański i wileńsko-trocki), północnej części województwa wołyńskiego (powiaty: kowelski, kostopolski, lu-

bomelski, sarneński oraz część powiatu łuckiego, położona na północ od linji kolejowej Kowel—Równe) — z pomiarem starego stanu posiadania 20 zł., bez tego pomiaru — 15 zł.;

3) na obszarze północno - wschodniej części województwa wileńskiego (powiaty: brasławski, dziśnieński, postawski i wilejski) — z pomiarem starego stanu posiadania 18 zł., bez tego pomiaru — 13 zł.;

4) na obszarze województwa krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — z pomiarem starego stanu posiadania 35 zł., bez tego pomiaru — 22 zł.;

5) na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego — z pomiarem starego stanu posiadania 40 zł., bez tego pomiaru — 25 zł.

(2) Dla gruntów, które w związku ze scaleniem będą objęte pomiarami, lecz same nie będą scalane, dla gruntów, które już poprzednio były objęte postępowaniem scaleniowem na innym obszarze scalenia, jako grunty t. zw. „różniczan", i zostały z tego tytułu obciążone opłatami oraz dla gruntów, niezdatnych do uprawy polowej, o ile stanowią one więcej niż 15% łącznego obszaru gruntów, posiadanych przez uczestnika scalenia, ustala się zamiast stawek, określonych w ust. (1), stawki następujące:

1) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 1) i 2) — z pomiarem starego stanu posiadania 8 zł., bez tego pomiaru— 6 zł.;

2) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 3) — z pomiarem starego stanu posiadania 6 zł., bez tego pomiaru — 4 zł;

3) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 4) — z pomiarem starego stanu posiadania 14 zł., bez tego pomiaru — 9 zł.;

4) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 5) — z pomiarem starego stanu posiadania 16 zł., bez tego pomiaru — 11 zł.

§ 2. Opłaty, określone w § 1, obejmują wykonanie w związku ze scaleniem ekspertyz i projektów meljoracyjnych i hydrotechnicznych wraz z kierownictwem i dozorem technicznym przy wykonywaniu robót.

§ 3. (1) Opłaty, określone w § 1, nie obejmują należności, które uczestnicy scalenia obowiązani są uiścić tytułem zwrotu wydatków specjalnych, a w szczególności:

1) kosztów zastępczego wykonania świadczeń w naturze (art. 13 ust. (3) ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu meljoracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320), w brzmieniu rozporządzenia z 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 620);

2) kosztów zamknięcia regulacji hipotecznej (art. 46 ust. (4) ustawy o scalaniu gruntów);

3) kosztów dostarczenia dokumentów (§ 26 rozporządzenia z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763);

4) kosztów materjałów, niezbędnych do wykonania robót meljoracyjnych, a niedostarczonych przez zainteresowanych

(2) Należności z tytułów, wymienionych w ust. (1), ustala się w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 4. (1) Opłaty i należności za wykonanie scalenia gruntów ponoszą posiadacze gruntów, objętych obszarem scalenia, a jeżeli grunty te stanowią własność Skarbu Państwa, instytucji prawa publicznego lub innej osoby prawnej - władza lub organ, pod których zarządem dany grunt się znajduje.

(2) W przypadku współwłasności lub współposiadania gruntów scalanych (art. 20 ust. (4) ustawy o scalaniu gruntów) za całość opłat i należności, wymierzonych na dane gospodarstwo, odpowiada współwłaściciel lub współposiadacz, reprezentujący pozostałych w postępowaniu scaleniowem, bądź też którykolwiek z pozostałych współwłaścicieli lub współposiadaczy.

(3) Opłaty za wykonanie scalenia wymierza się w stosunku do obszaru gruntów, posiadanych przed scaleniem.

(4) Należności, wymienione w § 3, pobiera się od tych uczestników scalenia, którzy obowiązani byli do czynności, zastępczo za nich wykonanych. Koszty dostarczenia dokumentów pobiera się od zainteresowanych uczestników scalenia w równych częściach, koszty zaś materjałów przy wykonywaniu robót meljoracyjnych — w stosunku do obszaru gruntów posiadanych przed scaleniem.

(5) Jeżeli do obszaru scalenia wchodzą wspólnoty (art. 7 ust. (1) pkt. b) ustawy o scalaniu gruntów), to przypadające na nie opłaty i należności dzieli się proporcjonalnie do udziałów poszczególnych uczestników we wspólnocie i dolicza się do sumy opłat i należności, przypadających na grunty, będące w indywidualnem posiadaniu tych uczestników. Jeżeli udziały we wspólnocie nie są określone, to przypadające na nie opłaty i należności dzieli się proporcjonalnie do obszaru tych gruntów każdego z uczestników scalenia, których posiadanie stanowi tytuł do korzystania ze wspólnoty.

§ 5. Gruntów, znajdujących się pod drogami publicznemi w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), nie wlicza się do obszaru gruntów, przyjmowanego za podstawę wymiaru opłat.

§ 6. (11) Opłaty za wykonanie scalenia gruntów wymierza się nie wcześniej, niż po ustaleniu stanu posiadania gruntów przed scaleniem (art. 31 ustawy o scalaniu gruntów), najpóź-

niej zaś w ciągu miesiąca od daty ogłoszenia zamknięcia postępowania scaleniowego (art. 36 pkt. f) ustawy o scalaniu gruntów).

(2) Należności, wymienione w § 3, wymierza się po dokonaniu wydatków, przyczem wymiar może nastąpić w każdym czasie w toku postępowania scaleniowego lub po jego zakończeniu, bądź osobną decyzją, bądź też łącznie z wymiarem opłat za wykonanie scalenia.

§ 7. W toku postępowania scaleniowego, a przed dokonaniem wymiaru opłat, mogą być wymierzane zaliczki na poczet opłat. Suma wymierzonych zaliczek nie może przekraczać 60% sumy opłat, jakie według przybliżonych obliczeń przypadną na danego uczestnika scalenia przy ostatecznym wymiarze opłat; przed ustaleniem starego stanu posiadania przybliżonych obliczeń dokonywuje się na podstawie prowizorycznej listy uczestników scalenia (art. 16 ustawy o scalaniu gruntów) lub na podstawie danych, zebranych przez mierniczego w myśl art. 28 ust. (1) pkt. h) ustawy o scalaniu gruntów).

§ 8. (1) W toku postępowania scaleniowego, a przed dokonaniem wymiaru opłat, mogą być wpłacane na poczet opłat zaliczki dobrowolne. Właściwa władza (§ 25 ust. (4) może odmówić przyjęcia zaliczki ze względu na zbyt niską sumę zaliczki w stosunku do wysokości przewidywanych opłat. Zaliczki mogą być wpłacane przez uczestników scalenia indywidualnie lub grupami, jak również mogą być wpłacane na rachunek uczestników scalenia przez związki komunalne, instytucje kredytowe i t. p. Wpłacający zaliczki winni określić, w jaki sposób wpłacone sumy należy zaliczyć na rachunek poszczególnych uczestników scalenia; w braku takiego określenia wpłacane sumy zalicza się na rachunek wszystkich uczestników scalenia w stosunku do obszaru gruntów, objętych obszarem scalenia.

(2) Jeżeli przy wymiarze opłat okaże się, że wpłacone zaliczki dobrowolne przekraczają należną sumę, nadpłacone sumy zalicza się na poczet nieuiszczonych należności, wymienionych w rozporządzeniu niniejszem, a w braku takich należności zwraca się poszczególnym uczestnikom scalenia.

§ 9. W razie zaniechania rozpoczętego scalenia wskutek uchwały, powziętej przez uczestników scalenia (art. 39 ustawy o scalaniu gruntów), sumy wpłacone z tytułu wymierzonych opłat i należności lub na poczet tych opłat i należności (§ 7 i 8) przez tych uczestników scalenia, którzy powzięli uchwałę, zalicza się na poczet należnych od nich rzeczywistych kosztów, spowodowanych rozpoczętem postępowaniem, które ustala właściwy urząd (§ 25 ust. (1)) pozostałym uczestnikom scalenia zwraca się wpłacone sumy.

Oddział 2.

Zniesienie służebności.

§ 10. Za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem pobiera się następujące opłaty:

1) na obszarze na którym obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, warszawskiem i w zachodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74) — 12 zł. od 1 ha gruntów wydzielonych;

2) na obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i we wschodniej części wojweództwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 75)—8 zł. od 1 ha gruntów wydzielonych.

§ 11. (1) Opłaty w wysokości, określonej w § 10, pobiera się niezależnie od tego, czy wynagrodzenie za służebności wydzielone indywidualnie dla poszczególnych gospodarstw, czy też na wspólną własność; za dokonanie podziału wynagrodzenia, wydzielonego na wsólną własność, po zakończeniu prac technicznych, związanych z opracowaniem projektu przymusowego zniesienia służebności, osobnych opłąt nie wymierza się.

(2) Przy wyznaczaniu wynagrodzenia za zniesione służebności w idealnej części wartości gruntów dziedziny służebnej oraz przy wyznaczeniu wynagrodzenia w gotówce opłat się nie pobiera.

§ 12. Za przymusowy podział gruntów wspólnie użytkowanych (art. 45 i 49 rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75) pobiera się opłaty w wysokości, określonej w § 10, od 1 ha podzielonych gruntów; jeżeli przymusowego podziału dokonywa się w toku zniesienia służebności, opłaty wymierza się w stosunku do łącznego obszaru gruntów, wydzielonych za służebności, oraz gruntów poprzednio wspólnie użytkowanych.

§ 13. Za sporządzenie z urzędu dokumentów pomiarowych w postępowaniu umownem (art. 46 pkt. a) i art. 51 pkt. a) rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75) pobiera się opłaty w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 14. Niezależnie od opłat, przewidzianych w § 10, 12 i 13, pobiera się należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń w naturze (art. 53 ust. (3) i (4) oraz art. 58 ust. (3) i (4) rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r.

o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75). Należności te ustala się w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 15. (1) Opłaty za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem obciążają dziedzinę władnącą i służebną po połowie.

(2) Jeżeli w postępowaniu uczestniczy, jako właściciel dziedziny służebnej, Skarb Państwa, instytucja prawa publicznego lub inna osoba prawna, opłaty i należności ponosi władza lub organ, pod których zarządem znajdują się grunty, objęte postępowaniem.

(3) Poszczególnych właścicieli (posiadaczy) nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny władnącej, obciąża się opłatami w stosunku do obszaru gruntów, wydzielonych za służebności, a jeżeli wynagrodzenie wydzielono na wspólną własność— w stosunku do obszaru gruntów, których posiadanie stanowiło tytuł do wykonywania służebności.

(4) Władza, wymierzająca opłaty, może dokonać podziału opłat i należności pomiędzy właścicieli kilku nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny służebnej w stosunku do obszaru posiadanych przez nich gruntów.

(5) Należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń pobiera się od tych właścicieli nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny służebnej i władnącej, którzy obowiązani byli do czynności, zastępczo za nich wykonanych.

(6) Opłaty za przymusowy podział gruntów wspólnie użytkowanych (§ 12) wymierza się przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów ust. (1)—(5).

§ 16. Opłaty za sporządzenie z urzędu dokumentów pomiarowych w postępowaniu umownem (§ 13) ponosi strona, obowiązana do poniesienia kosztów w myśl warunków umowy, w braku zaś takiego warunku — obie strony po połowie. Postanowienia § 15 ust. (3) i (4) stosuje się odpowiednio.

§ 17. Opłaty w postępowaniu przymusowem wymierza się po uprawomocnieniu się orzeczenia I instacji, zatwierdzającego projekt zniesienia służebności lub po wydaniu takiego orzeczenia przez władzę II instacji. Opłaty za sporządzenie z urzędu dowodów pomiarowych przy znoszeni usłużebności w postępowaniu umownem wymierza się po dokonaniu wydatków. Należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń w naturze wymierza się po dokonaniu wydatków, osobną decyzją lub łącznie z opłatami.

§ 18. Jeżeli w toku postępowania przymusowego strony zawrą umowę, to opłaty pobiera się w stosunku do ilości prac wykonanych w toku postępowania przymusowego, licząc od przystąpienia do opracowania projektu. Przybliżony stosunek

prac wykonanych od ogółu prac, związanych z opracowaniem i wykonaniem projektu, ustala władza, wymierzając opłaty.

Rozdział II.

Terminy płatności.

§ 19. Opłaty za wykonanie scalenia gruntów oraz opłaty za zniesienie służebności rozkłada się najwyżej na pięć rat rocznych. Ilość rat ustala się zależnie od wysokości sumy opłat, tak, aby raty roczne wynosiły co najmniej po 15 zł.

§ 20. (1) Termin płatności pierwszej raty opłat, wymienionych w § 19, ustala się na dzień 1 października lub 1 marca w tem półroczu kalendarzowem, w którem wydano decyzję o wymiarze opłat (§ 25 ust. (1)), a jeżeli ustalony w ten sposób termin płatności przypadałby wcześniej niż w 2 miesiące po wydaniu tej decyzji, to termin płatności pierwszej raty ustala się na dzień 1 marca lub 1 października w następnem półroczu kalendarzowem.

(2) dla uczestników scalenia, którzy przenoszą w związku ze scaleniem zabudowania, termin płatności pierwszej raty można odroczyć na jeden rok, licząc od terminu, określonego w myśl ust. (1).

§ 21. Należności z tytułu wydatków specjalnych (§ 3 i 14), o ile nie są wymierzane łącznie z opłatami, pobiera się według zasad § 19; terminy płatności można wyznaczać w dowolnych terminach kalendarzowych, przypadających jednak nie wcześniej, niż w miesiąc po wydaniu decyzji o wymiarze tych należności. Przepis § 20 ust. (2) stosuje się odpowiednio.

§ 22. W razie trudności płatniczych, wynikłych wskutek nieurodzaju, klęsk żywiołowych, śmierci albo ciężkiej choroby płatnika lub członka jego rodziny, można termin płatności odroczyć, nie więcej jednak niż na dwa lata. Sumy, których termin płatności został odroczony, mogą być bądź w całości pobrane w późniejszym terminie, bądź też rozłożone na raty, płatne w okresie odroczenia.

§ 23. Od opłat i należności, rozłożonych na raty, w myśl § 19 i 21, oraz odroczonych w myśl § 22, nie pobiera się odsetek.

Rozdział III.

Zwalnianie od opłat.

§ 24. (1) Zwolnienie od opłat i należności można stosować:

1) gdy płatnik z powodu stałej niezamożności nie jest w stanie uiścić należnych opłat i należności;

2) w razie zaniechania scalenia (§ 9), jeżeli uchwała, powzięta przez uczestników scalenia co do zaniechania postępowania, była uzasadniona ich istotnym interesem gospodarczym;

3) gdy łączna suma opłat lub należności, przypadających na płatnika, nie przekracza 10 zł.;

4) gdy należność powstała z tytułu wydatków na materjały przy wykonywaniu robót meljoracyjnych (§ 3 ust. (1) pkt. 4);

5) w przypadkach, uzasadnionych potrzebą wzmożenia akcji scaleniowej na pewnych obszarach.

(2) Wolni są od opłat i należności uczestnicy scalenia, których gospodarstwa wskutek przecięcia granicą wschodnią Państwa stały się karłowate (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o naprawie ustroju rolnego gospodarstw, przeciętnych granicą wschodnią Państwa—Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 337).

(3) Zwalnia się od opłat za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem właścicieli (posiadaczy) tych gospodarstw, wchodzących w skład dziedziny władnącej lub dziedziny służebnej, których obszar nie przekracza 15 ha.

Rozdział IV.

Właściwość władz i tryb postępowania.

§ 25. (1) Decyzje co do wymiaru i ustalenia terminów płatności opłat i należności oraz zaliczek (§ 7) wydaje starosta.

(2) Odroczenie terminów płatności opłat i należności (§ 22) następuje na mocy decyzji wojewody, powziętej na skutek podania płatnika lub osoby interesowanej; podanie należy wnieść do właściwego starosty. Wojewoda może przekazywać starostom decydowanie w sprawach powyższych.

(3) Decyzje w sprawie zwolnienia od opłat i należności (§ 24 ust. (1)) wydaje na wniosek wojewody Minister Rolnictwa i Reform Rolnych. Zwolnienie na zasadzie § 24 ust. (1) pkt. 2), 3), 4) i 5) może nastąpić z urzędu w każdym czasie; zwolnienie na zasadzie § 24 ust. (1) pkt. 1) nastąpić może na skutek podania płatnika, złożonego wojewodzie. Do wydawania decyzyj na podstawie § 24 ust. (1) pkt. 3) i 4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może upoważniać wojewodów, którzy orzekają ostatecznie.

(4) Przyjmowanie zaliczek dobrowolnych (§ 8) należy do wojewody.

§ 26. Wszelkie doręczenia w sprawach, unormowanych § 1 — 25 rozporządzenia niniejszego, dokonywane będą przy odpowiedniem zastosowaniu postanowień art. 51 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) oraz art. 9 rozporządzeń Prezydenta Rzeczy-

pospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i poz. 75).

Rozdział V.

Opłaty za odrysy dowodów pomiarowych.

§ 27. (1) Za sporządzone na żądanie osób interesowanych odrysy lub częściowe wyciągi z planów i szkiców pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego, pobiera się następujące opłaty:

1) jeżeli obszar objęty odrysem nie przekracza 100 ha — opłatę zasadniczą 10 zł., a nadto po 1 zł. 50 gr. za każde rozpoczęte 10 ha obszaru, objętego odrysem;

2) jeżeli obszar objęty odrysem przekracza 100 ha — opłata zasadnicza wynosi 25 zł.; do opłaty tej dolicza się sumę, obliczoną w stosunku 1 zł. za każde całe lub rozpoczęte 10 ha obszaru ponad 100 ha.

(2) opłaty powyższe obejmują sporządzenie na kalce płóciennej lub papierze rysunkowym, niepodklejonym płótnem, jednego odrysu planu lub szkicu wraz z odpisem rejestru pomiarowego.

§ 28. Za odrysy granic lub ciągów poligonowych, sporządzonych na kalce płóciennej lub niepodklejonym płótnem papierze rysunkowym, opłata zasadnicza wynosi 5 zł., a nadto po 15 gr. za każdy decymetr kwadratowy zużytej na ten cel kalki lub papieru rysunkowego.

§ 29. Za sporządzenie odrysu na papierze rysunkowym, naklejonym na płótnie, pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 30%.

§ 30. Za sporządzenie odrysu z pomniejszeniem lub powiększeniem podziałki planu lub szkicu pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 50%. Podwyższenie opłat za sporządzenie odrysu na papierze, naklejonym na płótnie (§ 29) nie będzie w tych przypadkach stosowane.

§ 31. Za sporządzenie odrysów i odpisów dowodów pomiarowych z przetłumaczeniem tekstu oryginału na język polski i zamianę miar dawnych na metryczne pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 25%.

§ 32. Mierniczowie przysięgli i ich zarejestrowani zastępcy, którzy sami na miejscu sporządzają odrysy, uiszczają 25% opłat, określonych w § 27 i 28.

§ 33. Nie pobiera się opłat:

1) za sporządzenie odrysów dla celów urzędowych przez urzędników technicznych, delegowanych przez inne urzędy państwowe lub władze samorządowe;

2) za sporządzenie odrysów dla celu utworzenia spółek wodnych;

3) za sporządzenie odrysów przez mierniczych przysięgłych w celu wykonywania prac, prowadzonych przez nich z polecenia urzędów, przeprowadzających przebudowę ustroju rolnego.

§ 34. Za sprawdzenie i poświadczenie zgodności z oryginałem odrysu pobiera się opłatę w wysokości 10% opłat, ustalonych w § 27 i 28. Opłatę powyższą pobiera się także za poświadczenie odrysów, sporządzonych w myśl § 32 i 33.

§ 35. Opłaty, przewidziane w rozdziale niniejszym, należy wpłacać do P. K. O. na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, a dowód wpłaty należy złożyć urzędowi, który wydaje odrys.

§ 36. Przepisy rozdziału niniejszego nie naruszają obowiązujących przepisów co do bezpłatnego dostarczania operatów pomiarowych dla celów podatkowych (katastru) i ksiąg gruntowych.

Rozdział VI.

Przepisy przejściowe.

§ 37. W sprawach, zakańczanych na podstawie art. 50 ust. (2) pkt. a) ustawy o scalaniu gruntów, opłaty wymierza się w stosunku do obszaru gruntów, otrzymanych w wyniku scalenia, według stawek następujących:

1) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1) i 2) — 8 zł. od 1 ha;

2) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 3) — 6 zł. od 1 ha;

3) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4) — 14 zł. od 1 ha;

4) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 5) — 16 zł. od 1 ha.

§ 38. W przypadkach przejęcia prac, powierzonych mierniczym przez rady uczestników scalenia (art. 53 ust. (2) ustawy o scalaniu gruntów), urząd wojewódzki określi ilość i jakość dokonanych prac i ustaloną w ten sposób wartość tych prac zaliczy na poczet opłat, wymierzonych na zasadzie rozporządzenia niniejszego.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 39. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja

1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i należności za wykonanie scalenia gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415), § 8 ust. (2), § 25 ust. (3), § 40, § 60 ust. (3) zdanie pierwsze i § 86 rozporządzenia Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763), § 1 — 13 i 15 — 29 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 21 maja 1927 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i świadczeń przy znoszeniu służebności w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, warszawskiem i w zachodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 484), § 1 — 13 i 15—29 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 21 maja 1927 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i świadczeń przy znoszeniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i we wschodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 485), rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 11 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa w sprawie wysokości opłat za wykonywanie ekspertyz i projektów technicznych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 808) oraz rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dn. 16 kwietnia 1929 r. w sprawie sposobu pobierania opłat za prace meljoracyjne, dokonywane przy przebudowie ustroju rolnego (Dz. U .R .P. Nr. 30, poz. 295) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem z dnia 1 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 193).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 19.VI. 35 r. Nr. 43, poz. 290).

68.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 czerwca 1935 r.

o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych postanowień ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dn. 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia art. 6—11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nad-

zorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) wchodzą w życie z dniem 30 czerwca 1935 r.

I. w zastosowaniu do bydła na obszarze:

gmin Bożejewo, Czerwone, Długobórz, Jedwabne, Kołaki, Przytuły, Puchały, Rutki, Szczepankowo i Szumowo w powiecie łomżyńskim — w województwie białostockiem;

powiatów bialskiego, węgrowskiego i zamojskiego oraz

gmin Dąbie, Gułów, Jarczew, Mysłów, Prawda, Radoryż, Serokomla, Stanin, Stoczek i Tuchowicz w powiecie łukowskim—w województwie lubelskiem;

powiatu kolskiego,

gmin Kazimierz Biskupi, Kleczew (miejskiej i wiejskiej), Ostrowite, Skulskawieś i Wilczogóra w powiecie konińskim,

gmin Grabów, Mazew, Piątek, Sobótka, Topola, Tum i Witonia w powiecie łęczyckim oraz

gmin Bogusławice, Krzyżanów, Szydłów i Uszczyn w powiecie piotrkowskim — w województwie łódzkiem;

gminy Stołowicze w powiecie baranowickim,

gmin Łań i Snów w powiecie nieświeskim,

gminy Cyryn w powiecie nowogródzkim,

gminy Czemery w powiecie słonimskim oraz

gmin Mir i Turzec w powiecie stołpeckim — w województwie nowogródzkiem;

powiatu nowotomyskiego — w województwie poznańskiem;

powiatu radziechowskiego — w województwie tarnopolskiem;

powiatu ciechanowskiego, mińsko-mazowieckiego i sochaczewskiego — w województwie warszawskiem;

gminy Plussy w powiecie brasławskim oraz

gminy Porpliszcze w powiecie dziśnieńskim — w województwie wileńskiem;

gmin Dubno (wiejskiej), Młynów i Tesłuchów w powiecie dubieńskim oraz

gmin Mir i Turzec w powiecie stołpeckim — w województwie wołyńskiem;

II. w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:

powiatów bóbreckiego, jarosławskiego lwowskiego, łańcuckiego, rudeckiego, samborskiego i tarnobrzeskiego — w województwie lwowskiem;

powiatów dolińskiego, horodeńskiego, kałuskiego, kołomyjskiego, rohatyńskiego, stanisławowskiego, stryjskiego, śniatyńskiego, tłumackiego i żydaczewskiego — w województwie stanisławowskiem;

powiatów borszczowskiego, brodzkiego, brzeżańskiego, buczackiego, czortkowskiego, kamioneckiego, kopyczyneckiego, podhajeckiego, przemyślańskiego, radziechowskiego, skałackie-

go, tarnopolskiego, trembowelskiego, zbaraskiego zborowskiego i złoczowskiego — w województwie tarnopolskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 22.VI.35 r. Nr. 44, poz. 299)

69.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 13 czerwca 1935 r.

o zasadach i sposobie zarządzania funduszem ochrony rybołówstwa.

Na podstawie art. 79 ust. (2) ustawy z dn. 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357) zarządzam co następuje:

§ 1. Zarząd funduszem ochrony rybołówstwa sprawuje Związek Organizacyj Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej w m. st. Warszawie przez komitet złożony z sześciu osób. Połowę członków komitetu wraz z trzema zastępcami wyznacza zarząd Związku z pośród właścicieli rybołówstw, objętych obwodami rybackiemi, na przeciąg lat trzech, drugą połowę powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na czas aż do odwołania.

Z pośród członków komitetu Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyznacza przewodniczącego komitetu i jego zastępcę.

§ 2. Z funduszu wypłacane będą:

1) zasiłki na:

a) akcję zarybieniową, a w tem przedewszystkiem na budowę, rozbudowę oraz utrzymanie zakładów produkcji i rozprowadzanie materjału zarybieniowego,

b) zwalczanie zanieczyszczeń wód, zwierząt szkodliwych dla rybołówstwa i chorób ryb,

c) organizowanie rybackiego dozoru gospodarczego,

d) przeciwdziałanie szkodliwemu dla rybołówstwa użytkowaniu wód,

e) wszelkie inne cele, związane z podniesieniem i utrwaleniem rybołówstwa oraz obroną jego od szkód;

2) wynagrodzenie za straty, powstałe w związku z utworzeniem tarlisk, obrębów ochronnych, oraz koszty utworzenia

i utrzymania obrębów ochronnych (art. 60 i 61 ustawy o rybołówstwie).

Koszty, związane z zarządem funduszem, pokrywane są z funduszu.

§ 3. Do zakresu działania komitetu należy ustalanie na każdy rok gospodarczy planu finansowego funduszu, który zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wydatkowanie sum funduszu odbywa się w ramach zatwierdzonego planu finansowego.

Rokiem gospodarczym funduszu jest rok budżetowy Państwa.

Nadzór nad właściwem zużyciem sum, wypłacanych w wykonaniu planu finansowego, należy do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 4. Do dnia 1 lipca każdego roku komitet składa Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych szczegółowe sprawozdanie z wykonania planu finansowego oraz ogłasza w fachowem czasopiśmie rybackiem zamknięcie rachunkowe za ubiegły rok gospodarczy.

§ 5. Wszelkie wpływy na rzecz funduszu umieszczane są w Pocztowej Kasie Oszczędności na koncie czekowem „Fundusz ochrony rybołówstwa".

Wypłaty z funduszu dokonywane są na zlecenie przewodniczącego komitetu lub członka komitetu, upoważnionego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Zebranie komitetu odbywa się przynajmniej raz do roku, nie później niż 1 marca.

Regulamin obrad komitetu ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7. Członkowie komitetu oraz wezwani celem wypowiedzenia się w sprawie funduszu rzeczoznawcy rybaccy otrzymują z funduszu wynagrodzenie w wysokości 25 zł. dziennie za udział w zebraniach, a ponadto zamiejscowi zwrot kosztów przejazdu pociągiem 2-gą klasą oraz diety w wysokości 20 zł. dziennie.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 22.VI.35 r. Nr. 44, poz. 300)

70.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, paz. 291)

w brzmieniu ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) ulega zmianom następującym:

1) w ust. (2) § 2 po wyrazie „Skarbu" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „w terminie do dnia 1 sierpnia 1935 r.",

2) w ust. (2) § 7 wyrazy: „1 września" zastępuje się wyrazami: „15 października".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. z 28.VI.35 r. Nr. 45, poz. 309)

71.

REGULAMIN CENTRALNEGO BIURA DO SPRAW FINANSOWO-ROLNYCH

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1935 r. o organizacji Centralnego Biura i wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 133) w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości zarządzam, co następuje:

§ 1.

Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych jest urzędem podległym Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, nie wchodzącym w skład Zarządu Centralnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2.

Organizację wewnętrzną Centralnego Biura w miarę rozwoju jego pracy ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3.

Centralne Biuro występuje nazewnątrz przez dyrektora lub jego zastępcę i przez upoważnionych do tego urzędników Centralnego Biura.

§ 4.

Czynności nadzoru nad urzędami rozjemczemi Centralne Biuro wykonywa przez swych urzędników, upoważnionych do tego przez dyrektora.

Wykonywanie tych czynności obejmuje również udzielanie wskazówek i pouczeń natury administracyjnej oraz dotyczących należytej wykładni i stosowania przepisów prawnych.

W sprawie, będącej w rozpoznaniu urzędu rozjemczego Centralne Biuro wpływać nie może na sposób rozpoznania tej sprawy i orzeczenie urzędu rozjemczego.

§ 5.

W biurowości Centralnego Biura obowiązują przepisy kancelaryjne zarządu centralnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Praca kancelaryjna przy załatwianiu spraw, co do których obowiązuje zachowanie tajemnicy służbowej, odbywać się winna w sposób zabezpieczający poufność tych spraw.

§ 6.

Centralne Biuro używa pieczęci własnej z godłem państwowem.

§ 7.

Zadaniem delegata Ministra Skarbu i delegata Ministra Sprawiedliwości jest współpraca z Centralnem Biurem we wszystkich sprawach dotyczących zakresu działania właściwego Ministerstwa oraz współpraca w innych sprawach Centralnego Biura, o którą Centralne Biuro zwróci się do delegata.

Jeżeli w sprawie dotyczącej zakresu działania Ministra Skarbu lub Ministra Sprawiedliwości między Centralnem Biurem a właściwym delegatem wyniknie różnica zdań, której właściwy delegat uzgodnić nie zdoła, obowiązany jest on zastrzeżenie swoje zgłosić w Centralnem Biurze i przedstawić swemu Ministrowi sprawozdanie z uzasadnieniem zajętego stanowiska. Sprawa taka ulegnie uzgodnieniu międzyministerjalnemu w trybie zwykłym.

Delegaci Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości za swą pracę w Centralnem Biurze otrzymują z budżetu Centralnego Biura wynagrodzenie, którego wysokość ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwym Ministrem.

W dokumencie nominacyjnym wydanym przez właściwego Ministra na podstawie powyższego porozumienia będą określone prawa i obowiązki delegata w myśl przepisów niniejszego paragrafu.

§ 8.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1935 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
(—) J. Poniatowski

Dn. 5 czerwca 1935 r.

72.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr. P. XXI—1/1353/35 z dnia 5 czerwca 1935 r.

w sprawie regulowania prawa własności działek z parcelacji prywatnej.

W celu porządkowania rozpoczętej parcelacji nieruchomości ziemskich w przypadkach, gdy zachodzi konieczność ingerencji władzy, przepisy przewidują trzy rygory:

1) wykończenie parcelacji na koszt i niebezpieczeństwo właściciela (art. 61 ustawy o wykonaniu reformy rolnej),

2) przymusowy wykup parcelowanych gruntów na rzecz Państwa (art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o skutkach naruszenia przepisów przy parcelacji prywatnej — poz. 247 Dz. U. R. P. ze zmianami, wprowadzonemi przez art. 22 dekretu dekoncentracyjnego z dn. 11 lipca 1932 r. —poz. 622 Dz. U. R. P.),

3) specjalne postępowanie sądowe, które mogą wszcząć tylko Urzędy Wojewódzkie (ustawy o uregulowaniu prawa własności działek, oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców przed 1 stycznia 1933 r.).

Z powyższych trzech rygorów najprostszy w sposobie wykonania jest rygor wykończenia parcelacji na koszt i noebezpieczeństwo właściciela, gdyż sprowadza się on do zastępowania przez władzę ziemską z mocy ustawy właściciela nieruchomości ziemskiej w aljenowaniu działek na rzecz nabywców. Jednaże w praktyce rygor ten nastręcza duże trudności. Mianowicie, gdy reszta ceny kupna działek nie wystarcza na spłatę wszystkich obciążeń majątku lub gdy za tę resztę ceny nie można uzyskać od wierzycieli zwolnienia od długów przynajmniej rozparcelowanej części majątku, albo też gdy reszta ceny kupna działek nie może być zmobilizowana na spłatę wymienionych obciążeń (brak gotówki u nabywców przy niemożności uzyskania przez nich pożyczek) — wówczas nie daje się osiągnąć w trybie powyższego rygoru należytego uporządkowania stanu biernego działek, a to przecież warunkuje celowość przeniesienia prawa własności na nabywców. Z tego głównie powodu rygor ten może być obecnie w praktyce rzadko stosowany, zwłaszcza, że nie daje on możności przymusowej segregacji obciążeń hipotecznych.

Rygor przymusowego wykupu parcelowanych gruntów na rzecz Państwa ma tę ujemną stronę, że po wykupie gruntów parcelacja ich musi być wykonana na nowo przy zastosowaniu przepisów, dotyczących parcelacji rządowej, przyczem nie mo-

gą być zaliczone na poczet ceny kupna działek wpłaty, uiszczone przez nabywców poprzedniemu właścicielowi, gdyż Państwo za te wpłaty nie odpowiada. Stąd może być w zasadzie wskazane stosowanie przymusowego wykupu jedynie w przypadkach, gdy nabywcy wpłacili właścicielowi tylko niewielkie sumy na poczet ceny kupna działek.

Najbardziej rozwinięty w kierunku umożliwienia regulacji prawa własności rozparcelowanych gruntów, jest rygor trzeci, a mianowicie specjalne postępowanie sądowe, przewidziane w ustawach o uregulowaniu prawa własności działek, oddanych w posiadanie nabywców przed 1 stycznia 1933 r. Umożliwia on bowiem nietylko przepisanie prawa własności na nabywców przy uwzględnieniu uiszczonych już przez nich wpłat na poczet ceny sprzedażnej, ale również i przymusową segregację obciążeń hipotecznych przy równoczesnem zaliczeniu ich na poczet reszty ceny kupna działek. Ponadto w pewnych wypadkach daje możność bezciężarowego wydzielania działek i do czasu zakończenia postępowania chroni nabywców działek przed eksmisją nawet w razie licytacji majątku.

Aczkolwiek więc w postępowaniu tem władze ziemskie spełniają tylko czynności przygotowawcze, a decyzja oddana jest sądom i wskutek tego tak załatwienia tych spraw jest powolniejszy — to jednak ze względu na merytoryczne wyniki, jakie umożliwia takie postępowanie, winno być ono jaknajszerzej stosowane w miarę będących do dyspozycji kredytów.

Ministerstwo zwraca przytem uwagę, że za rozszerzeniem akcji regulacji prawa własności w trybie postępowania sądowego przemawia również wzgląd na przepis art. 54 ustęp (5) p. 1) i 2) dekertu o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych z dnia 24 października 1934 r. — poz. 841 Dz. U. R. P. Od uprzedniego bowiem przeprowadzenia segregacji długów hipotecznych, ciążących na rozparcelowanej nieruchomości, do czego dają między innemi podstawę wymienione ustawy, zależy możność obniżenia w pewnych przypadkach także i tych długów.

Zastrzeżenie co do celowości wdrażania omawianego postępowania sądowego może budzić w zasadzie tylko przypadek, gdy reszta ceny kupna działek jest znacznie niższa od długów hipotecznych, jakie musiałyby być przeniesione na działki. Obciążenie bowiem działek tą nadwyżką długów może dla nabywców nie wytrzymać kalkulacji (np. gdy uiścili już całą lub prawie całą cenę, a na majątku ciążą duże długi hipoteczne). To też w takich sytuacjach należy w zasadzie wdrażać postępowanie sądowe dopiero przed licytacją majątku, co do której zachodzi możliwość, że dojdzie do skutku. W wyniku bowiem licytacji mogą ulec skreśleniu wszystkie obciążenia hipoteczne lub znaczna ich część, a to rozwiązywałoby trudności. Należy tylko pilnować wpisania w odpowiednim czasie ostrzeżenia hipotecznego

o wdrożeniu postępowania z mocy powołanych ustaw, aby stosownie do tych ustaw przeszły na nabywcę z licytacji obowiązki (i prawa) w stosunku do nabywców działek, wiążące dotychczasowego właściciela.

Podkreślając potrzebę rozwijania akcji regulacji parcelacji w trybie postępowania sądowego, Ministerstwo zauważa, iż na drogę tego postępowania nie należy wkraczać w przypadkach, gdy sytuacja pozwala na przeniesienie prawa własności dobrowolnie przez sprzedawcę z uwzględnieniem odpowiedniego uporządkowania stanu biernego działek, czyli uregulowania długów, ciążących na całej nieruchomości. W tym celu Urzędy Wojewódzkie winny współdziałać z Wojewódzkiemi Biurami do spraw finansowo-rolnych, które przez swój aparat mogą łatwiej wywrzeć wpływ na strony i zainteresowane osoby i skłonić właściciela nieruchomości do wywiązania się z zobowiązań wobec nabywców działek, ułatwiając mu w razie potrzeby zawarcie układu z wierzycielami hipotecznymi co do bezciężarowego wydzielenia działek lub przeprowadzadzenia odpowiedniej segregacji długów hipotecznych.

Ministerstwo przypomina wreszcie dyrektywy, podane w piśmie okólnem z dnia 10.V.1933 r. Nr. P. XXI—1/1581/33 w sprawie uregulowania prawa własności gruntów, oddanych w posiadanie nabywców w drodze parcelacji oraz w piśmie okólnem z dn. 24.X.1934 r. Nr. P. XXI-1/2253/34 w sprawie regulacji parcelacji w związku z wykonaniem planu prac na rok 1934/35.

Ministerstwo zwraca zarazem uwagę na konieczność przestrzegania, aby w wypadkach, gdy właściciel nieruchomości ziemskiej, całokowicie lub częściowo parcelowanej, pozbywa ją dalej w całości przed zakończeniem parcelacji, — zostały dostatecznie zabezpieczone interesy nabywców parcel oraz należyte zakończenie prac parcelacyjnych.

Zezwolenia na takie przewłaszczenie możnaby więc udzielić tylko wówczas, gdyby nabywca przynajmniej zobowiązał się w notarjalnej deklaracji do:

1) prowadzenia nadal i zakończenia prac parcelacyjnych w terminie oraz zgodnie z warunkami zezwolenia na parcelację, udzielonego dotychczsowemu właścicielowi,

2) honorowania wszelkich już zawartych z nabywcami umów i wpłat, dokonanych przez nabywców na rzecz dotychczasowego właściciela na poczet ceny kupna.

Ponadto przed wydaniem zezwolenia na takie przewłaszczenie winno być wniesione do księgi hipotecznej, o ile tam nie zostało jeszcze wpisane, ostrzeżenie o parcelacji w myśl ustawy z dnia 13.II.1932 r. (poz. 95 Dz. U. R. P.).

Jednocześnie Ministerstwo prosi o nadesłanie do końca czerwca b. r. wyjaśnienia, jakie trudności nastręcza w prakty-

ce wykonanie ustaw o uregulowaniu prawa własności gruntów oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców, w celu wzięcia tych trudności pod uwagę przy ewentualnej nowelizacji wymienionych ustaw, Nie czekając jednak na tę nowelizację, Urzędy Wojewódzkie winny dołożyć starań w kierunku usprawnienia dotychczasowej praktyki, by akcja regulacji prawa własności mogła być przyśpieszona.

(—) Krawulski.
Dyrektor Departamentu

Otrzymują wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

73.

PISMO OKOLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr. Z. Ryb. II-5/8-35 z dnia 11 czerwca 1935 r.

w sprawie wpisów ksiąg wodnych praw do rybołówstwa w cudzej wodzie.

Przewidziane art. 11 ustawy o rybołówstwie zgłoszenia praw do rybołówstwa w cudzej wodzie celem ich wpisu do ksiąg wodnych należy przyjmować do dnia 25 maja 1937 r.

Z przeprowadzeniem wpisu wspomnianych praw do ksiąg wodnych należy się jednak wstrzymać aż do upływu wskazanego poprzednio terminu. Narazie zgłaszającym prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie można na żądanie wydawać zaświadczenia stwierdzające datę oraz treść zgłoszenia uskutecznionego w związku z postanowieniami art. 11 ustawy o rybołówstwie.

W sprawie postępowania związanego z przeprowadzaniem dowodu i wpisami praw do rybołówstwa w cudzej wodzie do ksiąg wodnych wydana zostanie w swoim czasie osobna instrukcja.

(—) Baird
Naczelnik Wydziału.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach) oraz Komisarjat Rządu m. Warszawy.

74.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr. M. II. 4/4-35 z dnia 12 czerwca 1935 r.

w sprawie opłat za prace meljoracyjne.

Do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego — Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych (odpowiedź na pismo Nr. R. M. III-16a z dnia 21.III.35 r.) oraz do wszystkich Urzędów Wojewódzkich do wiadomości i zastosowania się.

Na pismo wymienione w nagłówku Ministerstwo udziela następujących wyjaśnień:

Ad. 1. Przy zastosowaniu p. 8 ust. 1 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842), t. j. przy umarzaniu opłat za prace meljoracyjne obojętny jest sposób wykonania robót meljoracyjnych, a mianowicie okoliczność, czy dokonywa się ich świadczeniami ludności t. zw. szarwarkiem, czy też robotnikiem płatnym z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej. Wobec tego umarzaniu podlegają wszelkie opłaty za prace meljoracyjne pokrywane ze wspomnianego Funduszu, a zatem również należności, wypłacone robotnikom z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej za niedostarczony szarwark, o ile te należności włączono do opłat za prace meljoracyjne.

Powyższe stanowisko ma pośrednio swe uzasadnienie również w postanowieniach rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320) oraz w odnoszących się do niego rozporządzeniach wykonawczych, gdyż wspomniane przepisy prawne nie przewidywały odrębnych świadczeń z tytułu niedostarczonego szarwarku.

Inny sposób interpretacji rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r., jakkolwiek ze stanowiska społecznego może bardziej odpowiedni, nie byłby zgodny z postanowieniami tego rozporządzenia, a nadto wytworzyłby obok zawikłań rachunkowych trudności w realizowaniu zaległych świadczeń w naturze w formie ściągania powstałych z powodu niedostarczonych świadczeń należności, których wysokość jest w przeważnej ilości przypadków nieznaczna, a w każdym razie niewspółmiernie z wysokością umarzanych opłat za prace meljoracyjne.

Ujemnych następstw powyższej interpretacji nie należy się obawiać, gdyż obowiązek świadczeń w naturze w celu wykonania meljoracyj rolnych został w ostatnim czasie uregulowany ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

Ad. 2. Opłaty za niedostarczone świadczenia, wymienione w art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r., nie powinny być włączone do opłat za prace meljoracyjne, o ile je jednak już do tych opłat zaliczono, nie należy ich wydzielać, lecz łącznie z temi opłatami umarzać, (ust. 2 zarządzenia Ministerstwa Nr. Fr. 1/77 z dn. 10 stycznia 1935 r. dotyczy jedynie świadczeń żądanych na podstawie art. 8 cyt. rozporządzenia z 16.III.1928 r.).

Ad 3 a, b, c). Za prace meljoracyjne, przeprowadzone przy przebudowie ustroju rolnego przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r., należy rozumieć faktycznie wykonane czynności i roboty do dnia 28 października 1934 r., t. j. do dnia ogłoszenia powyższego rozporządzenia w Dzienniku Ustaw, z którym to dniem to rozporządzenie weszło w życie. Wobec powyższego jest dla kwestji umarzania opłat rzeczą obojętną, czy dane roboty zostały do tego dnia całkowicie ukończone, czy też nie, i czy kolaudacja tych robót została już przeprowadzona, czy też jej dotąd nie wykonano.

Ad. 4. Wydatki pokryte z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej z tytułu zawiązywania spółek wodnych dla konserwacji wykonanych robót meljoracyjnych nie ulegają umorzeniu i powinny być temu Funduszowi zwracane przez spółki wodne, wydatki te bowiem nie mogą być zaliczane do opłat za prace meljoracyjne, o których mowa w punkcie 8 ust. 1 art. 1 rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r.

(—) L. Krawulski

Dyrektor Departamentu.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.